

בע"א (באר שבע) 12535-02-25 - עומר אבו גאמע נ' עיריית באר שבע

בע"א (באר-שבע) 12535-02-25 - עומר אבו גאמע נ' עיריית באר שבע ע"שלוט באר-שבע

בע"א (באר-שבע) 12535-02-25

עומר אבו גאמע

נגד

עיריית באר שבע ע"י

ב"כ עו"ד שושנה אזולאי

בית משפט השלוט בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים בבאר-שבע

[29.03.2025]

כבוד השופטת אורית קרץ

החלטה

לפני בקשה להארכת מועד להישפט על הודעת קנס שניתנה למבקש בגין עבירת חניה שנעברה ביום 21.07.24. בהתאם להודעת הקנס, הנאשם העמיד את רכבו בתחום תחנת אוטובוסים בניגוד להוראת סעיף 6(ד)(13) לחוק העזר לבאר שבע (העמדת רכב וחנייתו), התשנ"א-1991 (להלן: חוק העזר). בתגובה מיום 20.03.25 המשיבה הודיעה כי נפלה טעות בהודעת הקנס וכי העבירה היא עבירה של חניה בניגוד לתמרור ב - 29 ותמרור הוריה, המורה כי החניה מיועדת למוניות ולאוטובוסים בלבד.

לטענת המבקש, הוא אמר לפקח שהוא מוריד את הנכה ויוצא, הפקח סירב, קילל אותו והתייחס אליו בגזענות. המשיבה מתנגדת לבקשה להארכת מועד להישפט בשל שיהוי בהגשת הבקשה וכן לגופה, אך מסכימה לתשלום קנס בגובה הקנס המקורי (ללא תוספת ריבית פיגורים).

מתגובת המשיבה עולה כי המבקש נסע מהמקום והודעת הקנס נשלחה אליו בדואר רשום ביום 17.09.24. הוא לא שילם את הודעת הקנס ולא הגיש בקשה לביטולה או בקשה להישפט במועדים הקבועים בחוק.

לגופה של הודעת קנס המשיבה טענה כי המבקש העמיד את רכבו במקום חניה אסור, מבלי שמתקיימים הסייגים הקבועים בחוק חניה לנכים תשנ"ד-1993 (להלן: חוק חניה לנכים) - המבקש העמיד את רכבו בנתיב המיועד לתחבורה ציבורית בניגוד לסעיף 3(4) לחוק חנייה לנכים וכן העמיד את רכבו באופן הגורם הפרעה ממשית לתנועה בניגוד לסעיף 2(4) לחוק.

המשיבה הכחישה את טענת המבקש ליחס גזעני מצד הפקח וטענה, כפי שעולה גם מהערות הפקח על גבי הודעת הקנס, שנרשמו בזמן אמת, כי הפקח ניגש לנהג וביקש ממנו מספר פעמים לנסוע מהמקום. הנהג סירב לנסוע, הוא המשיך להעמיד את הרכב במקום ואמר לפקח: "חונה, תן דוח .. אני אבטל את הדוח, אני נכה ואגיע איתך לבית המשפט".

לתגובות המשיבה צורפו הודעת הקנס ואישור מסירה על משלוח הודעת הקנס. האישור חזר בציון "לא נדרש". התשתית הנורמטיבית

סעיף 229(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 (להלן: החוק) מסדיר את האפשרויות העומדות לנקנס להביא לביטולו של הקנס.

בהתאם לסעיף 229(א) לחוק, נקנס רשאי להגיש לתובע בתוך 30 ימים מיום שהומצאה לו ההודעה על הטלת הקנס בקשה לביטולו או להודיע בכתב בתוך 90 ימים כי ברצונו להישפט על הקנס. בהתאם לסעיף 229(א)(2) לחוק, נקנס שהגיש לתובע בקשה לביטולו של הקנס רשאי להודיע בכתב בתוך 30 ימים מהמועד שהומצאה לו החלטת התובע בעניין בקשתו לביטול הודעת הקנס כי ברצונו להישפט על הקנס.

על פי הוראת סעיף 230 לחוק - "בית המשפט רשאי לקיים את המשפט גם אם אותו אדם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה) בשינויים המחויבים או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפרט בהחלטתו", דהיינו - "אם שוכנע שהבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמנעו ממנו להגיש במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה" (סעיף 229 (ה) לחוק).

כפי שנפסק לא פעם, בית משפט שנדרש לבקשה להישפט על-ידי מי שלא הודיע על רצונו להישפט, או הודיע על רצונו להישפט, אך הודיע על כך לאחר הזמן שנקבע לכך, צריך לשקול שיקולים דומים לאלה שהוא שוקל בבקשה לביטול פסק דין שניתן שלא בנוכחות הנאשם. דהיינו, האם יש סיבה מוצדקת לאי הגשת בקשה להישפט במועד וכן האם יגרם עיוות דין אם הדיון בבית-המשפט, לא יתקיים. (רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל פ"ד נז(6), 793). דיון והכרעה

לאחר שקראתי את בקשת המבקש ואת תגובות המשיבה ועיינתי במסמכים שהוגשו לרבות תמונות המתעדות את העבירה, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות.

הודעת הקנס נשלחה למבקש ביום 17.09.24 בדואר רשום, אישור המסירה חזר בציון "לא נדרש". בהתאם להוראת סעיף 44 לתקנות סדר הדין הפלילי תשל"ד - 1974: "בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239 לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל". המבקש לא הוכיח שלא קיבל את הודעת הקנס מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלה, הוא לא הסביר מדוע פנה לבית המשפט בבקשה להארכת מועד להישפט בחלוף כחצי שנה ממועד משלוח הודעת הקנס ולא פנה למשיבה במועדים הקבועים בחוק ולא נימק את הסיבה לשיהוי בהגשת הבקשה.

בנסיבות אלה, לא ניתן לקבוע כי התקיים התנאי לפיו הבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ומנעו ממנו להגישו במועד.

כמו כן, לא הוכח שיגרם עיוות דין אם לא תתקבל הבקשה.

המבקש לא טען שהעמיד את רכבו במקום מותר ולא טען שמתקיימים הסייגים הקבועים בחוק חניה לנכים. יתירה מכך, עיון בתמונות מעלה כי הנאשם העמיד את רכבו במקום אסור לחניית/העמדת רכב, היכן שמותרת חניה לאוטובוסים/מוניות בלבד, תוך שהרכב חורג במידה רבה אל תוך נתיב הנסיעה, באופן שמהווה הפרעה ממשית לתנועה ואף מסכן את התנועה (!).

המבקש טען שאמר לפקח שהוא מוריד את הנכה ונוסע, הדברים לא עולים בקנה אחד ואף סותרים דברים שרשם הפקח בזמן אמת על גבי הודעת הקנס.

שקלתי את הטעות שנפלה בהודעת הקנס, שייחסה למבקש עבירה שונה מזו שנעברה, אולם בהיקש מהוראת סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי, ומשמדובר בעבירות שהקנס הקבוע לצידן הוא זהה, לא מצאתי שמדובר בטעות מהותית שיש בה כדי להביא לביטול הודעת הקנס או לבסס טענה לעיוות דין אם תידחה הבקשה להישפט.

בנסיבות אלה, משמדובר באיחור לא מוסבר ומשלא מצאתי כי יגרם למבקש עיוות דין אם תידחה הבקשה, לא מצאתי להיעתר לבקשה להארכת המועד להישפט והבקשה נדחת.

בהסכמת המשיבה, מורה על ביטול תוספת ריבית פיגורים, הודעת הקנס תשולם בסכומה המקורי. המזכירות מתבקשת להודיע לצדדים.

ניתנה היום, כ"ט אדר תשפ"ה, 29 מרץ 2025, בהעדר הצדדים.